

Februar 2020

Seneste nyt

Preben Bang Henriksens Nyhedsbrev (80)

Sund fornuft på nordjysk

Rigsarkivet

Lige overfor indgangen (trappen) til Folketinget ligger en meget stor fredet bygning, "Rigsarkivet". Det var her Pyrus var lærling for Guttenborg i "Alletiders Jul" (1994).

Rigsarkivet er nu flyttet, hvilket giver folketingets præsidium (bestyrelse) grå hår i hovedet mht., hvordan Folketinget kan få glæde af den meget store bygning.

Der er dog ingen, der kan sige, hvad Folketinget egentlig skal bruge bygningen til, men det er åbenbart en biting i forbindelse med planerne om en renovering til flere hundrede millioner kr. Det mest konkrete findes udtrykt af folketingets præsidi på folketingets [hjemmeside](#): *"Folketinget har et grundlæggende ønske om at styrke folkestyret. Den foreløbige vurdering er, at en overtagelse af Rigsarkivets bygninger vil kunne bidrage til at imødekomme Folketingets ønske om at styrke demokratiet i forhold til at styrke borgervendte aktiviteter og rammerne for det parlamentariske arbejde".*

Så blev vi så kloge.

Samme sted angives, at der har været udskrevet en idekonkurrence, hvis hensigt var at få gode ideer til, hvordan bygningerne kunne anvendes. Det er der nemlig ingen, der er klar over. Som skatteborger kunne man måske stille det mærkværdige spørgsmål, hvad ombygningen så vil koste. Men bare rolig. Det præciseres på hjemmesiden, at idekonkurrencen naturligvis ikke indebærer en vurdering af udgiften.

Henset til, at der har været ideer om bl.a. overdækning af slotsgården, etablering af tunneller mellem bygningerne etc., så er mit bedste bud ikke under 500 mio. kr. Hertil skal lægges sædvanlig statslig overskridelse (tårnrestauranten gik fra 17 til 32 mio. kr.), dvs. en overskridelse på 88 procent.

Som det måske diskret antydes ovenfor, skal der som minimum et meningsfyldt (og savnet) projekt til, før det får min stemme. Og så selvfølgelig styr på økonomien – hvilket eksempelvis kunne ske ved at købe projektet ”nøglefærdigt”.

Hvordan går det egentlig i Venstre?

Jo tak, nu er alt jo relativt. Men skal jeg sammenligne med det seneste års turbulens, så går det faktisk rigtig godt.

Det er mit klare indtryk, at Jakob Ellemann-Jensen har været det helt rigtige valg. Han rejser i disse dage Kongeriget tyndt og holder møder i forskellige vælgerforeninger. Det kan man kun hilse med glæde, for et af de seneste års problemer har netop været den manglende kontakt til ”baglandet”, et problem, der klart kom til overfladen under de dramatiske dage i Brejning i september.

En ting er at få samlet vælgerne. Noget andet er at få samlet de 43 egoister og individualister – mig selv inkl. – der i dag udgør Venstres folketingsgruppe. Også det arbejdes der på. Vore holdninger skal ikke være støbt i beton, og der skal være ”højt til loftet og langt til døren”, men et Poulsgaardsk Fremskridtsparti – med uoverensstemmelser om alt mellem himmel og jord, det er nu heller ikke optimalt.

Genforeningsåret.

Det er i år 100 år siden, at Danmark blev genforenet og fik en god del af det besatte land tilbage.

Det er en begivenhed, der skal markeres. Ikke bare fordi "fremmedherredømmet" i Sønderjylland var et mørkt kapitel i danmarkshistorien, men også fordi den anvendte fremgangsmåde i forbindelse med genforeningen – nemlig demokratiske afstemninger i de enkelte sogne – var eksemplarisk. (Så eksemplarisk, at den stort set ikke har været anvendt andre steder i verden!) Endelig er det værd at fremhæve, at den efterfølgende sameksistens mellem dansk- og tysksindede i hhv. Nordtyskland og Sønderjylland også må siges at have været en enestående succes.

Når festlighederne er overstået og champagneglassene tømt, kunne man måske diskret overveje, om tiden så ikke er moden til en langsom normalisering (læs: aftrapning over en årrække) af de over 600 mio. kr., som Danmark årligt sender til kultur- og foreningslivet syd for grænsen, dvs. til folk, der i 3-4 generationer ikke har været danskere – og som næppe heller i dag ville ønske at blive det.

Jeg skal for en god ordens skyld præcisere, at denne holdning står for min egen regning og ikke deles af Venstre.

Christiansborg, når Christiansborg er værst

Da jeg tilbage i 2010 besluttede mig for at opstille til Folketinget, skete det med den klare indstilling, at jeg ikke ønskede at deltage i det opslidende politiske fnidder, hvor interne partihensyn overstrålede hensynet til en fornuftig lovgivning for Danmark. Det har jeg så forsøgt efterfølgende at have for øje i mit arbejde, og noget kunne tyde på, at de nordjyske vælgere ikke har været helt utilfredse med denne indstilling.

Man skal dog ikke have været længe på Christiansborg, før man finder ud af, at det primære er hensynet til egen karriere (herunder muligheder for at blive minister), herefter partiets mulighed for at komme til magten og endelig – i mindre

grad – hensynet til en for Danmark fornuftig lovgivning. Sådan er prioriteringerne for langt de fleste politikere – jo yngre, jo værre.

I denne uge har vi set, hvordan en intern S-mail har afsløret socialdemokratiets plan om at få Venstre i forhandlingslokalet om noget så vigtigt som en udlig-ningsreform, foregive seriøse forhandlinger og herefter afvente, at Venstre giver sig på forskellige områder (forhandlinger er som bekendt altid et “give-and-take”). Disse fortrolige forhandlingselementer skulle herefter danne grundlag for daglige offentlige angreb på Venstre ifølge den interne instruks.

Men var det så bare en forvirret studentermedhjælper, ramt af den hellige ild, som fik tanken? Nej, den blev øjensynlig fostret i fuld indforståelse bl.a. med offentligt lønnede ansatte (kaldet “særlige rådgivere”), placeret i Statsministeriet, Finansmi-nisteriet samt Social- og indenrigsministeriet.

Efterfølgende har en stor del af debatten koncentreret sig om, hvordan sådan en fejl-udsending kunne ske (med det resultat, at den gik til den forkerte “Mie”).

Der har ikke været den store debat om, hvad det er for en kultur, der ligger bag tanken, og hvordan den egentlig fostres og udvikles på Christiansborg.

Mon ikke det var et job for Statsministeren, der i øvrigt brugte sin åbningstale på begrebet “tillid” – herunder tillid til, at man betaler ved jordbærboderne – måske også fokuserede på den forskruede ungdomskultur, som hun og ligesindede uden moralske skrumper ikke blot har tilladt, men via sin passivitet også har medvirket til.

Politiet

Jeg er i sagens natur meget involveret i politiets og domstolenes forhold. Derfor deltager jeg også i de politiforhandlinger, der over de næste 3 måneder helst skulle munde ud i en stor aftale for politiet i de næste 4 år.

Hvor mange flere betjente skal vi have? Skal landbetjenten genindføres? Skal der bygges nye nærpolitistationer? Skal vi stadig udbetale bonus til ledere, der ikke

har magtet opgaven? Og hvordan opprioriteres det totalt ineffektive SØIK (Bagmandspolitiet) til bekæmpelse af økonomisk kriminalitet – for blot at nævne nogle få elementer i den forhåbentlig store aftale.

Bagmandspolitiet var i øvrigt i forgangne måned udsat for endnu en voldsom kritik, idet Rigsrevisionen i en rapport påpegede, hvorledes 4.300 pengeinstitutmedarbejdere (i bankernes hvidvaskafdelinger) i 2019 troskyldigt havde foretaget 53.454 indberetninger til de 30 personer i SØIK, der beskæftiger sig med hvidvask. Det havde i samme periode ført til efterforskningsoplæg i 3 – gentager tre – sager.

Én ting er sikkert. Vi kommer til at tilføre politiet markant flere penge. Danmark bruger kun ½ af det europæiske gennemsnit på politiet, og vi er altså ikke længere det pussenusse-land, hvor betjenten har tid til at følge ællingerne over vejen.

Alle disse spørgsmål kommer vi givet ind på den **2. marts kl. 19 hos Agri Nord, Tårnsalen, Hobrovej 437, 9210 Aalborg SV**, hvor Justitsministeren og jeg mødes ved et debاتمøde, arrangeret af Venstre og Socialdemokratiet. Tryk på dette link: [invitation til debاتمøde](#) for at læse nærmere om arrangementet.

Land og by

Skismaet mellem land og by kommer desværre tydelig til udtryk i disse år.

Aktuelt er det spørgsmålet om en reform af udligningssystemet, så vi sikrer et sammenhængende Danmark derved, at de rige kommuner betaler til de dårligere stillede.

Det udspil, regeringen er kommet med har desværre været behæftet med adskillige fejl. Selv er jeg ikke nogen nørd i de komplicerede bagvedliggende udregninger, men nogle af resultaterne ser dog umiddelbart helt skæve ud. At Lemvig eksempelvis skal af med penge samtidig med at Billund og Vejle står som modtagere, lyder ikke korrekt. Også nordjyske kommuner er klemte i det, der synes at være en urimelig fordeling.

Jeg håber på et fornuftigt stort forlig i Folketinget – det vil nok i realiteten betyde et forlig, hvor samtlige 98 borgmestre er utilfredse.

Også på andre fronter støder by og land sammen. En aalborgensisk gymnasirektor tilkendegav således for et par uger siden i Nordjyske, at gymnasieelever frit skulle kunne vælge, hvilket gymnasium, de ville gå på. Det vil over tid betyde fare for lukning af for eksempel Fjerritslev og Dronninglund samt flere andre gymnasier, men det var der "bare ikke noget at gøre ved" – eleverne skulle have frit valg jf. artiklen.

Jeg er uenig i denne holdning. Vi har fra Venstres side gjort utrolig meget for et Danmark i Balance, herunder udvikling i de tyndere befolkede områder. Så en lukning af uddannelsesinstitutionerne står bestemt ikke på min dagsorden.

Men betyder det så ikke, at det frie valg i realiteten ikke vil eksistere, når Peter fra Fjerritslev skal på gymnasiet og således ikke frit kan vælge et Aalborg gymnasium? Jo, det er helt korrekt – ganske som han vil opleve det, hvis han vil senere på universitetet.

Endnu et eksempel fra udkantsdiskussionen: Vor erhvervsminister mener nu – stik modsat, hvad han sagde i valgkampen – at Fiskeristyrelsen alligevel ikke skal til Nordjylland.

Så der smuttede 250 arbejdspladser! Alt sammen inkluderer eksemplerne med al tydelighed, at der som nordjysk folketingspolitiker er al mulig grund til at være opmærksom på udvikling – og risikoen for afvikling.

Med venlig hilsen

Preben Bang Henriksen